

Tornászok

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 48. szám, 2019. november 29.

Mégis, ha végigsétált az ember az Aranyparton, egészen a sóstói nudista részig gyalogolt, csupa molett, meglett, hájas test feküdt a törölközőn. Testkupacok, amik gömböket rajzolnak a selymes strandi fövényre. Sült arcpecsenyék tátogtak a falatok után. Bőr kocsonyák rezegtek minden apró mozdulattól. Délelőtt gyakran olyan csend volt, hogy csak a csámcsogás és a nyelés törte meg a hullámozó víz lassú moraját. Ahogy csomagoltak és ettek, nejlonzacskókat csörgettek, nyeltek a habos sörből, dinnyét vágtek, és elhajították a héját. Zizegés, sercegés, kolompolás a matracon. Mintha a társadalom nagy része az evéssel és a testek súlyának növekedésével űzte volna el a zavaróbb gondolatait. A hibák és a hazugságok is mócsinggá váltak, sült csirkecombbá, töltött, diós palacsintává. Megpirulni, megfőni, kiszállni a nyers időből. Ahogyan egy verseny után a bajnok csügged. Némán, mert már senki sem őt ünnepli, ha elmúlt a díjátadás három himnikus pillanata. Jön a felkészülési idő. A szidalmazás, az árusítások, a nyomás. A szótlanság kemény edzőmunka. Verés és verekedés a versenyért, az edzői üvöltések. A kiutazásért, ki tudja legalább pár napra elhagyni ezt a csodás országot? Minél több idő telik el, annál nehezebben viseljük, ha nem jön az eredmény. Nincs semmiféle győzelem.